

Twitter: waar is het feestje? Hier!

Het gaat slecht met Twitter, als ik de nieuwsberichten moet geloven. Het aantal nieuwe gebruikers neemt af, en de activiteit van bestaande gebruikers ook. Ik merk zelf ook dat het rustiger is, aan de bijdragen aan mijn [dagelijkse automatische onderwijs-nieuwskrantje](#). Toch vind ik Twitter als bron nog even waardevol als toen ik begon, ik schat nu zo'n 5 jaar geleden. Een korte terugblik en analyse.

Twitter heb ik altijd beschouwd als een soort openbare, online receptie. Je ontmoet er allerlei mensen, die je soms wat beter kent, en soms voor het eerst ontmoet. Je kletst wat met elkaar, tast gezamenlijke interesses af. Af en toe verschuif je van groepje, omdat het gesprek je niet langer interesseert, of omdat je iemand ziet die je ook graag nog even wilt spreken.

En net als op echte recepties, heb je mensen die het hoogste woord voeren, met een grote kring om hen heen, en de muurbloempjes, die langs de kant van de zaal alles in zich opnemen, maar zich niet heel actief mengen in de gesprekken. En net als op recepties is het succes van de bijeenkomst vooral afhankelijk van jezelf: gedraag je beleefd, spreek namens jezelf, overdrijf niet, stel vragen, wees geïnteresseerd in anderen en mijdt al te controversiële onderwerpen of stellige meningen.

Met die instelling heb ik de afgelopen jaren heel veel contacten opgedaan, en ongelooflijk veel geleerd. Twitter heeft voor mij twee unieke sterke eigenschappen. In de eerste plaats de snelheid: zeker met bepaalde gebeurtenissen in het nieuws is het een onovertroffen medium. In de tweede plaats gaat het om een bepaalde eerlijkheid, of directheid, die ik niet goed onder woorden kan brengen, maar daar werd ik onlangs mee geholpen.

[In een stuk in The Atlantic](#) onlangs werd de neergang van Twitter geweten aan een teveel aan 'smoosh', wat het tegenovergestelde is van die eerlijkheid. Smoosh, ik kende het woord niet, betekent zoveel als: afgevlakt, onderdrukt, ingehouden. Het duidt aan dat mensen in de loop der tijd zich minder direct zijn gaan uitdrukken op Twitter, maar meer 'strategisch' zijn gaan Twitteren. Als dat is om allerlei uit de hand gelopen ruzies te voorkomen (waar ik ook wel eens in terechtgekomen ben), vind ik dat uitstekend. Als het is om een bepaald imago te krijgen, of om zoveel mogelijk volgers te verwerven, vind ik dat jammer, want daar is Twitter niet voor, naar mijn idee.

Facebook is bij uitstek het medium om jezelf een imago aan te meten. Dat heeft ermee te maken dat Facebook een synchroon medium is: een vriendschap op Facebook is wederkerig. Twitter is asynchroon en daarmee veel losser: prima als jij mij volgt, maar dat betekent nog niet dat ik [jou ook zou moeten volgen](#).

Het betekent ook, dat je je op Facebook veel meer kunt veroorloven. Het verbreken van een vriendschap voelt ernstiger dan het klikken op 'Ontvolg'. Dus tolereer ik op Facebook al die katten- en hondenfilmpjes, die politieke meningen waar ik het mee oneens ben, en al die vakantiefoto's. Maar het betekent ook, dat ik Facebook inhoudelijk minder serieus neem: mensen hoeven minder hun best te doen om hun volgers blijvend te interesseren en informeren, dus plaatsen veel onnadenker maar van alles wat ze denken dat interessant is.

Om in de metafoor te blijven: het is het verschil tussen een receptie en een verjaardag. Als je op een verjaardag naast iemand op de bank zit, die je uitgebreid alle foto's van z'n laatste vakantie laat zien, is het moeilijk je aan de situatie te ontworstelen. Maar als je op een receptie toevallig naast iemand staat, die plotseling z'n telefoon tevoorschijn trekt om hetzelfde te doen, is het makkelijker om te zeggen: 'Jij nog wat drinken?' en je gauw uit de voeten te maken.

Daardoor zijn, naar mijn idee, de gesprekken op Twitter directer, korter, en meer to the point. Dat is zowel een voordeel als een nadeel: je kunt heel snel goede informatie krijgen, maar het vergt meer inspanning van beide kanten om het gesprek op niveau te houden, zowel qua inhoud als wat betreft het gespreksproces.

Ik denk dat veel mensen dat te vermoeiend vinden. Uiteindelijk is het makkelijker om met je hoofd al half in de slaapstand een bericht van De Speld te delen en nog een hoop andere berichten met één duimklik te 'liken', dan een beredeneerd, en gepast antwoord te geven in maximaal 140 tekens. Laat staan zelf met een interessante opmerking te komen, of een link naar een origineel bericht te plaatsen. Daar moet je goed over nadenken, en dat doen we liever niet.

Maar, zoals met alle recepties, aan alle feestjes komt een eind. Hoe gezellig het ook is, op een gegeven moment ben je uitgepraat, en

wil je naar huis. En als je drie recepties in één week hebt (wat straks, in de eerste weken van het nieuwe jaar makkelijk zou kunnen), met vaak dezelfde mensen, heb je het op een gegeven moment ook wel gezien. Dus is het niet zo vreemd dat het op Twitter even wat rustiger is.

Hoe dan ook, ik hoop van harte dat Twitter blijft zoals het is, en niet te veel de Facebook-kant op gaat. En dat er voldoende Twitteraars overblijven, die hun best doen eerlijk en direct voor hun mening uit te komen. Of vragen te stellen, die misschien dom lijken, maar soms tot heel interessante tips leiden, waar vele anderen ook hun voordeel mee kunnen doen. Dan wordt het feestje wat kleiner misschien, maar zeker niet minder leuk. Ik blijf nog even.